

hæc verò prout hæcenus diximus, non ita quidem, sed ab illa profecta. Quæ propter ut illo tantum pacto amicus esse asferatur, cogere, est apparentia, absurdæque dicere. Nam iuxta rationem communem quandam affirmare omnes amicitias licet. Superest igitur, ut prima tantum amicitia vocetur: interdum verò etiam omnes: neque ut æquivoce, neque ad seipfas quomodocumque habentes, neque iuxta unam speciem, sed potius ad unum aliquod relatas: & quia simpliciter bonum, iucundumque idem & simul est, nisi quid obstat: & primus verus, & simpliciter amicus, (nam talis propter se ipsum eligibilis, idque necessariò, quemadmodum enim propter se bona quispiam appetit, sic & ipsum talem eligi oportet) verus autem amicus etiam iucundus est simpliciter: videtur igitur quomodocumque amicus iucundus esse. Verum magis de his determinandum, utrum quod ipsi, an quod simpliciter bonum amicum sit, & utrum actu amare cum voluptate, vnde & amabile iucundum, an non: hæc enim ad idem reducenda sunt, & quod non ipsi bonum fuerit, non etiam ad ipsum pertinet. Atque hoc ipsum est, quod quaeritur, sic esse bona quæ simpliciter bona sunt. Eligibile enim est simpliciter bonum: ipsi verò, quod ipsi bonum: quæ convenire oportet. Et virtus, una talem efficit: & civilis facultas etiam, quibus hæc non in sunt, ingignit, modò iam antè accommodatus & homo existat. Naturaliter enim ei bona sunt, quæ simpliciter bona. Similiter & vir pro femina, & stupidus pro prædator in dolo. Ob dulce verò, necesse est, quæ pulchra sunt, sint & dulcia. Vbi verò dissonant hæc, iam non profus bonum: nam intemperantia interuenire potest. Cum enim honestum, iucundumque, dissonant, in affectionibus intemperantia est. Quia cum prima amicitia est secundum virtutem, erunt & ipsi simpliciter boni: non quia viles, sed alio quopiam modo: quòd quidem bifariam, huic & simpliciter bonum capitur. Et similiter quemadmodum in conductibili, & habitibus, vbi aliud est simpliciter conductibile, & honestum, velut se exercitatio ad medicationem habet. Itaque & habitus hominis virtus. Sit igitur homo ex rebus natura præstantibus. Nam virtus natura præstantis simpliciter, alterius verò alicuius nequaquam, sed huic bonum dicitur. Eadem quoque ratio dulcis est. Hinc igitur vestigandum, utrum absque voluntate sit amicitia, quidve differat, & in vitro amare consistat, & verum bonus esse etiam non

A
 ἄνευ ἐκείνου ἢ, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνου. τὸ μὲν οὐκ ἐστὶ
 νῶς μόνον λέγειν τὸν φίλον, βιάζεσθαι τὰ πραγ-
 νόματα ὅστι, καὶ παραδόντα λέγειν ἀναγκασθῶν
 καὶ ἕνα ἢ λόγον πάσας διαμαρτυροῦν. λέγειται
 τοίνυν ὅτι ἐστὶ μὲν ὡς μόνον παρ' αὐτὴν φιλία: ἔ-
 στι δὲ ὡς πάσαι, οὗτε ὡς ὁμοῦν μοι, καὶ ὡς ἔ-
 τυχειν ἔχουσαι πρὸς ἑαυτὰς, μετὰ καὶ ἔν ἐπ-
 ἄρας, διὰ μάλιστα πρὸς ἑν. ἐπεὶ δὲ ἀπλῶς ἀ-
 γαθὸν καὶ ἀπλῶς ἡδὺ τὸ αὐτὸ, καὶ ἄμει, αἰμὴ
 B
 τις ἐμπροσθέν ἢ δὴ ἡθιῶς φίλος, καὶ ἀπλῶς
 ὁ παρ' αὐτὸν ὄντων. ἐστὶ ἢ τοιοῦτος ὁ δὲ αὐτὸν αὐ-
 τὸς αἰρετός, ἀάθηκ δὲ ἔῃ) πικρὸν ἄνευ γὰρ βέ-
 ληται τις δὲ αὐτοῦ ἔῃ) τὰραθὰ, ἀνάγκη καὶ
 αὐτὸν ἀρεῖσθαι ἔῃ). ὁ δὲ ἡθιῶς φίλος, καὶ ἡ-
 δὺς ὄντων ἀπλῶς. διὸ δοκεῖ καὶ ὁ ὁπωστω φί-
 λος ἡδὺς. ἔπῃ ἢ διαρεῖσθαι πρὸς τοῦτου μάλιστα
 ἐχθ' ὁπίταισιν. πότερον γὰρ τὸ αὐτὸ ἀγαθὸν, ἢ
 C
 τὸ ἀπλῶς ἀγαθὸν φίλον: καὶ πότερον τὸ κατ'
 ἀρετῆν φιλεῖν μετ' ἡδονῆς, ὡς καὶ τὸ φιλεῖ-
 ν τὸν ἡδὺ, ἢ οὐ ἄμει γὰρ εἰς ταῦτ' οὐ μακρότερον.
 ταῖτε γὰρ μὴ ἀπλῶς ἀγαθὰ, διὰ καὶ κακὰ, ἀ-
 πλῶς τυχὴν φευκτά: καὶ τὰ μὴ ἔπιτ' ἀγα-
 θὸν, οὐδ' ἐν πρὸς αὐτὸν, ἡμὰ αὐτ' ὄντων ὁ ζῆτι-
 ται, τὰ ἀπλῶς ἀγαθὰ οὕτως ἔῃ) ἀγαθὰ. ἐστὶ
 γὰρ αἰρετὴν μὲν τὸ ἀπλῶς ἀγαθὸν, αὐτὰ ἢ τὸ
 αὐτὰ ἀγαθὸν, ἀ δὲ ἐν συμφωνίᾳ, καὶ τῷ τῷ
 D
 ἀρετῇ ποιεῖ καὶ ἡ πολιτικὴ ὅτι ταῦτα, ἅπαις
 ὄντες μὴ πα ὄντες, ζῆνται. διδόντες ἢ καὶ παρ' ὁ-
 δὸν ἀφ' ἄρατος ὄντων. φύσει γὰρ αὐτὰ ἀγαθὰ, τὰ
 ἀπλῶς ἀγαθὰ ὁμοίως ἢ καὶ ἀπ' ἀπ' ἡμω-
 κός, καὶ ἀφ' οὐκ ἄφ' οὐκ: διὰ τὸ ἡδὺ δὲ ἢ
 ὄδός: ἀνάγκη ἔῃ) τὰ κακὰ ἡδὺ ὄντων ἢ τῷ το
 διαφανῆ, οὐτῶ ἀποδύσθαι τελείως. ἐν δὲ χεῖται
 γὰρ ἐγγυμῶσθαι ἀκροατῶν. τὸ γὰρ διαφανεῖν
 E
 τὰραθὸν τῷ ἡδὺ, ἐν τῷ πείθεισιν ἀκροατῶ
 ὄντων. ὡς ἐπεὶ δὴ ἡ παρ' αὐτὴν φιλία κατ' ἀρε-
 τῆν, ἔσονται καὶ αὐτὰ ἀπλῶς ἀγαθὰ: τῷ το
 δὲ οὐχ ὅτι χεῖσθαι, ἀλλ' ὁμοῦν ἔσονται διχῶς
 γὰρ ἔχει τὸ, τὸ ἀγαθὸν, καὶ ἀπλῶς ἀγαθὸν.
 καὶ ὁμοίως ὡς παρ' ὅτι τῷ ὄντων ἐλμω, καὶ ὅτι ἡδὺ
 ἔξω. διὸ γὰρ τὸ ἀπλῶς ὀφείλμων, καὶ τὸ κα-
 λὸν τοιοῦτον γυμνάζεσθαι πρὸς τὸ φαρμα-
 κεύσθαι ὡς καὶ ἢ ἔξω ἢ ἀφ' ἄρατος ἀρετῆ. ἔ-
 στω γὰρ ὁ ἀφ' ἄρατος ἡδὺ φύσει ἀποδύσθαι. ἢ γὰρ
 F
 τῷ φύσει ἀποδύσθαι ἀρετῆ, ἀπλῶς ἀγαθὸν
 ἢ δὲ τῷ μὴ, ἐκείνου. ὁμοίως δὴ ἔχει καὶ τὸ ἡ-
 δὺ. ἐπ' αὐτὰ γὰρ ὅπως τῶν, καὶ σκεπτόντων πό-
 τερον ὄντων ἀνεῖ ἡδονῆς φιλία, καὶ τὸ διαφείδ,
 καὶ ὅ